

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 83.

Tredie Session.

55de Møde.

Lirensdagen den 13de Januar.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Med Hensyn til den sidste ærede Talers Uttringer vil jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke indseer, at det er et større Eiendomsindgreb at paalægge de Vedkommende, som eengang have erhvervet deres Tiende, at den ikke maa skilles fra Eiendommen igjen, end det er, først at befale dem, uden nogensomhelst Nytte for dem selv, at faae dette Tiendevederlag fastsat til en bestemt aarlig Afgift, og derefter betage dem deres Eiendom, notabene, og sige: Nu skulle I afhænde Eders Eiendom til den og den Priis; derved gjør man virkelig ogsaa Indgreb i Eiendomsretten. Det kan gjerne være, at man mulig kan komme dertil, men som jeg allerede tidligere har yttret, jeg troer ikke, man bør komme dertil, førend en Nødvendighed foreligger dertil. Det ene er et Eiendomsindgreb og det andet er det ogsaa, og efter det Forslag, som den sidste ærede Taler syntes tilbøielig til at stille, forekommer det mig, at man ialtsald slipper med eet Eiendomsindgreb.

Solfst: Det Spørgsmaal, som her omhandles, kan jo egentlig kun anvendes, hvor den, der eier Tienden, tillige er Eier af Jorden. Naar Tienden eies saaledes, at Eieren ikke ved Pantfattelse eller andre Omstændigheder, er hindret fra at kunne erklære, — og ved en ihinglaest Declaration fastbinde den Erklæring — at han ikke vil skille Tienden fra Eiendommen, da seer jeg ikke, at der er nogen Grund til at paabyrde Eieren en Beføstning ved at faae Tienden ansat til en fast aarlig Afgift. Det forekommer mig tillige, at den her nævnte Fremgangsmaade er den allerstumpreste; thi har man, med Hensyn til hvad der

er foreslaaet, den Tanke, at en Aflosningslov senere skulde fremkomme, da vilde Staten jo selv ikke blive bebyrdet med Spørgsmaal om de Tiender, som Eieren engang har erklæret at være knyttede til Eiendommen, og jeg troer en saadan Erklæring lovsig har kunnet gives. Jeg har troet at burde gjøre denne Bemærkning med Hensyn til de Uttringer, der ere faldne.

Orsted: Da jeg maa stemme imod Loven i sin Heelhed, saa kan jeg ved de fleste Paragrapher hverken stemme for eller imod dem; men der er enkelte Paragrapher, med Hensyn til hvilke jeg dog vil afgive min Stemme, forsaavidt der nemlig er en Menigstulighed med Hensyn til dem, og det saaledes kunde være af Bigtighed, hvorvidt en saadan Paragraph, som jeg enten finder særdeles anbefalelig, eller hvorimod jeg har specielle Grindringer at gjøre, blev antaget eller ikke. Til den sidste Klasse hører § 5, som forbyder, at man i Løbet af den Tid, fra Loven udkommer og indtil 1857, maa indgaae nogen Forening om Tiendevederlag for en bestemt Tid. Derved paabyrder man vedkommende Ddere, at de skulle blive ved i en vis Tid, indtil Tiendecommissionen kan blive samlet, eller indtil man kan faae en Forening om et fast vedvarende Bederlag, hvilket, navnlig hvor det er Tiende til Præsten eller en offentlig Stiftelse, ikke kan blive sat i Kraft uden ved Approbation fra vedkommende Ministerium, der maaskee vil blive saameget vanskeliggere at faae nu, som man nu forudsætter, at den Tid snart vil komme — naar Loven sanctioneres —, da Tiendevederlaget vil blive bestemt paa den Maade, som Loven fastsætter, og derfor ugerne vil indlade sig i Stadfæstelse paa mindelige Foreninger for bestandig. Jeg seer heller ikke, at der er nogen Grund, hvorfor man skulde forbyde disse Dvereenskomster. Der er vel blevet sagt, at de, som have havt